

μυστήριοι της ανθρωπίνης ψυχής, ή άμεσος έπαφή προς την πηγή της πνευματικής ζωής, μακράν από την θανατηφόρον πνοήν της νοησιαρχίας, ή όποια μαραίνει τά ψυχικά εκείνα αίσθητήρια, με την βοήθειαν των όποιων αντιλαμβανόμεθα τάς μεγάλας άξίας του δημιουργού πνεύματος. Άληθινά οι μεγάλοι, είτε προφήται είτε καλλιτέχναι, χάρουν τό έξαιρετικόν προνόμιον νά άπολαύουν ένωρίς τό αιώνιον φώς, τό όποϊον πολύ άργά και μόνον με την βοήθειάν τους χύνει τάς άκτίνας του εις την πτωχήν ψυχήν των κοινών θνητών.

Ό τρίτος ανθρωπισμός δέν περιορίζει τον θησαυρόν των μορφωτικων αγαθων εις την κλασικην αρχαιότητα. Τοϋτο δμως δέν έμποδίζει νά θεωρηή αυτήν, όπως και οι προηγούμενοι, ως την ιστορικην περιόδον κατά την όποϊαν τό ανθρωπιστικόν ιδανικόν έπραγματοποιήθη υπό την καθαρωτάτην του μορφήν, ή τουλάχιστον ως την περιόδον, ή όποια παρέχει εις ήμας τους καθαρωτέρους τύπους του πνευματικού βίου. Δέν είνε λοιπόν παράδοξον ότι ή προσοχή στρέφεται εκ νέου προς τάς Άθήνας και την Ρώμην, άν και όχι πλέον με την αποκλειστικότητα, που έχαρακτήριζε την ανθρωπιστικην κίνησιν του παρελθόντος. Έν τούτοις υπάρχουν πάντοτε κύκλοι, οι όποιοι καλλιεργοϋν μονομερώς την ψυχήν των δια των κλασικων συγγραφέων και δια τους όποιους Έλλάς είνε τό ιδανικόν, που έπλασε δι' αυτήν ο ποιητής Χαίλδεριν. Ένα τοιούτον κύκλον από τους πολλούς, που έχει ή Βιέννη, ήθέλησεν ή τύχη νά γνωρίσω κατά την τελευταίαν μου διαμονήν εις την αυστριακην πρωτεύουσαν. Αποτελείται από ομάδα γυναικων, αι όποϊαι διέρχονται τάς ήμέρας των μέσα εις την λατρείαν του ελληνικού πνεύματος. Από αυτό άντλοϋν τό περιεχόμενον της ζωής των, της όποϊας σκοπός είνε ή έσωτερική των καλλιέργεια δια των αξιων του πολιτισμοϋ των Άθη-

νων. Αὐτὸς εἶνε τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των. Κατὰ τὰς ἡλιολούστους ἡμέρας τοῦ θέρους συγκεντροῦνται ὑπὸ τὰς σκιεράς συστάδας τοῦ δάσους τοῦ Σαίνμπρουν καὶ συναγωνίζονται πρὸς ἀλλήλας εἰς τὴν ἀπαγγελίαν στίχων τοῦ Ὅμηρου, τὸν ὁποῖον γνωρίζουν ἀπὸ στήθους. Ἡ προσπαθοῦν νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸν Πλάτωνα, ἀποφεύγουσαι κάθε βοήθημα διὰ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀμέσου ἐπαφῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ καλλιτέχνου. Τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ ὡς πρὸς τὸν Θουκυδίδη, τὸν Δημοσθένην καὶ τοὺς τραγικούς ποιητάς. Ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν εἶνε τόσο ἰσχυρά, ὥστε ὄχι μόνον ζοῦν εἰς τὸν πέμπτον καὶ τὸν τέταρτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ παρεμβάλλουν ἑλληνικὰς λέξεις εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἢ ἔρασμιακὴ προφορὰ τῶν ὁποίων τὰς καθιστᾷ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀκαταλήπτους εἰς τὸν Ἑλληνα ἀκροατὴν. Ὅταν ὁμοῦς ὁ καιρὸς δέν ἐπιτρέπη τὴν ἔξοδον συγκεντρώνονται πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ὁδὸν Φαβιάνι, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τῆς δεσποινίδος Μπράϋερ, ἢ ὁποία χρησιμεύει καὶ ὡς βιβλιοθήκη τῆς ομάδος. Μιὰ γελαστὴ κατοικία, μακρὰν τοῦ θορύβου τῆς πόλεως, περιβαλλομένη κατὰ τὰς δύο τῆς πλευρᾶς ἀπὸ βαθύσκια δένδρα.

* * *

Εἰς τὸ φιλόξενον αὐτὸ σπίτι, ποῦ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς μοναστήρι, προσεκλήθην μιαν φορὰν διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς αἵρέσεως. Ἐφθασα ὀλίγον ἄργα καὶ ἐδικαιολογήθην μὲ τὸν ἀσμένως ἀποδεκτὸν γενόμενον ἰσχυρισμὸν ὅτι ἐν ἓκ τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἦτο ἡ ἀργοπορία κατὰ τὰς ἐντεύξεις. Μοῦ ἐδόθη φυσικὰ ἢ πρωτοκαθεδρία καὶ ὄλων τῶν πιστῶν τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς ἐμέ. Ποιὸς ξέρει τίνοσ παλαιοῦ μετενσάρκωσιν μὲ ἐθεώρουν αἱ συμπαθητικαὶ αὐταὶ γυναῖκες, ποῦ ἔχουν ἐξαύλωθῆ διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου παρελθόντος, ἔξω ἀπὸ χρόνον καὶ χῶρον! Ἡ συζήτησις περιστράφη φυσικὰ γύρω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ πολλὰ ἄλλα ἐκληροδότησεν εἰς τὰς ἱερείας του αὐτάς καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτον φιλοξενίαν. Ἡ ἀγάπη των πρὸς αὐτὸν ρίπτει τὰς ἀνταυγείας τῆς καὶ ἐπὶ τῆς νέας Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν συγχέουν πρὸς τὴν παλαιάν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ αἱ ἔντονοι διαμαρτυρίαι των κατὰ τοῦ συμπατριώτου των Φαλμε-

ράυερ, πού εἶχε κάποτε τολμήσει νά ἀμφισβητήσῃ τήν καθαρότητα τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ρέει εἰς τὰς φλέβας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, καί κατὰ φυσικὸν λόγον καί εἰς τὰς ἰδικὰς μου. Ἀλλὰ καί ὁ νοσταλγικὸς πόθος ἐνὸς ταξιδιοῦ. Εἶθε μόνον νά μὴ πάθουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην των αὐτὴν ὅ,τι πρὸ ἐτῶν συνέβη εἰς νεαρὸν Γερμανὸν φιλόλογον, ὁ ὁποῖος ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Χαίνδερλιν, ἐπέστρεψε βαρύθυμος καὶ κυριολεκτικῶς ἀγέλαστος εἰς τὴν Λειψίαν. Ἐπερίμενε νά συναντήσῃ τὸ ἀρχαῖον κάλλος καί ἀντ' αὐτοῦ συνήνητησεν εἰς τοὺς Δελφοὺς παρὰ τὴν Κασταλίαν τοῦ Ἀπόλλωνος καί εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, πού λάμπει ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, βλοσυρὰ πρόσωπα «μουστακαλήδων» φυλάκων. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρεφρόνησεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ ἀπογοήτευσιν. Χάριν τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ διαβάζουν αἰκάλαι αὐταὶ γυναῖκες ὅ,τι ἄξιον λόγου ἔχει γραφεῖ περὶ τῆς ἱστορίας καί τῆς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καί περὶ τοῦ χαρακτηρὸς καί τῶν ἠθῶν καί ἐθίμων τῶν σημερινῶν κατοίκων της. Ὅπου καί ἂν στρέψῃ κανεὶς τὸ βλέμμα, παντοῦ ἐπάνω σὲ τραπέζια καί σὲ καθίσματα συναντᾷ σχετικὰ βιβλία περὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν. Πρὸ πάντων τὰς ἀπασχολεῖ ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα. Δὲν μποροῦν νά καταλάβουν πῶς εἶνε δυνατόν νά τὰς δυσκολεῦῃ ἡ κατανόησίς της, ἀφοῦ γνωρίζουν τὴν ἀρχαίαν καί ἀφοῦ ἡμεῖς εἴμεθα ἄμεσοι καί γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν. Ὅπως διὰ τοὺς θεολόγους τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης δὲν ἦτο δυνατόν νά εἶνε παρὰ μόνον ἡ ἀττικὴ, ἀφοῦ τὴν εἶχεν ὑπαγορεύσει τὸ ἅγιον πνεῦμα, κατὰ παραπλήσιον τρόπον καί διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτὰς φίλας παντὸς ἑλληνικοῦ ἢ γλῶσσα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ἀποκλείεται νά διαφέρῃ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος. Μὲ προφανῆ ἴχνη ἀπελπισμοῦ μὲ πσρεκάλεσε ἡ φιλόξενος οἰκοδέσποινα νά τῆς ἀναγνώσω ἄρθρον ἑλληνικῆς ἐφημερίδος. Καί πρὸς εὐχάριστον ἔκπληξίν μου ἔφερεν ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον μερικὰ φύλλα τῆς «Καθημερινῆς». Εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν ἐψάλλετο ὁ ἀναβαλλόμενος εἰς τὴν ἀντίθετον παράταξιν. Ἡ ἀνάγνωσις καί ἡ πρόχειρος μετάφρασις δὲν συνετέλεσε μὲν ἀσφαλῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν γλωσσικῶν γνώσεων τοῦ καταπλήκτου κύκλου, ἐχρησίμευσεν ὅμως πρὸς νέαν διαπίστωσιν τῆς ἐνότητος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἀλληλοὑβρίζεται

ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶχε φθάσει εἰς σημείον τόσον ἐπικίνδυνον, ὥστε ἡ συζήτησις θὰ παρετείνετο μέχρι τῆς αὐγῆς τῆς ἐπομένης, ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ἕξαφνα ἡ γάτα τοῦ συγκροτήματος. Αὐτῇ, καὶ πρὸ πάντων τὸ ὄνομα τῆς «Ξένια», ἑλληνικὸν ὡς ἰσχυρίσθησαν μιᾶ φωνῇ αἱ κυρίαι, ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ στραφῇ ἡ συζήτησις περὶ ἄλλα, ὀλιγώτερον θορυβώδη θέματα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐνθουσιώδης αὐτῇ καὶ ὑπὲρ πᾶν μέτρον ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα συνετέλεσεν ὥστε νὰ θέλουν νὰ ἑλληνίζουν κατὰ πάντα. Ἀποχωρήσασαι λοιπὸν τῆς καθολικῆς καὶ τῆς διαμαρτυρομένης ἐκκλησίας μετέστησαν ἐν σώματι, ἂν καὶ ὄχι ἐπισήμως, εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ ἱεράς συνόψεις μεταβαίνουν κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἑλληνικῆς παροικίας, διὰ νὰ ὑμνήσουν τὸν θεὸν ἑλληνιστί. Μόνον μὲ ἑλληνικὴν φωνὴν εἶνε προσήκον καὶ ἄξιον νὰ δοξολογῆται τὸ θεῖον, κατὰ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν τοῦ ἑλληνίζοντος αὐτοῦ κύκλου τῆς ὁδοῦ Φαβιάνι. Ἀπεχαιρέτησα τὰ εὐγενικά του μέλη μὲ πολλὴν συγκίνησιν καὶ μὲ περισσότερον ἐνισχυμένην τὴν πεποίθησιν, ὅτι κανένας ἀληθινὸς ἀνθρωπισμὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὴν ζεῖδωρον πνοὴν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Παλαιαὶ ἔριδες γεμίζουν τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν, τῶν Αὐστριακῶν καὶ τῶν Γερμανῶν. Ἐξ ἴσου παλαιὰ εἶνε καὶ ἡ ἀντιζηλία μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν, ποὺ φέρουν τὴν εὐλογίαν εἰς τὰς δύο χώρας, μεταξὺ τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Δουνάβεως. Συχνὰ συνέκριναν τοὺς δύο ἀντιπάλους τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἐάν ἀντηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ὁμορφιάς. Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ Ρήνος ἔχει τοὺς ποιητὰς του, ποὺ τὸν ὕμνησαν, καὶ τοὺς τραγουδιστὰς του, ποὺ τὸν ἔψαλαν ὠραιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ποταμόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δούναβις ἔχει τοὺς ζωγράφους του, οἱ ὅποιοι ἀνα-

καλύπτουν κάθε φορά νέα ὤμορφα μυστικά τῆς ψυχῆς του διὰ νὰ τὰ ἐκφράσουν μὲ τὴν σιγηλὴν μουσικὴν τῶν γραμμῶν καὶ διὰ νὰ παραδώσουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τοῦ χρώματος. Κάθε χρόνον, κάθε ἐποχὴν τοῦ ἔτους γίνεται ἀληθινὴ ἀποδημία καλλιτεχνῶν, ἀσῆμων καὶ ὄνσματος, εἰς τὴν Βάχαου, τὴν πάγκαλον κοιλάδα τοῦ θρυλημένου ποταμοῦ, ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ Μέλκ ἕως τὸ Κρέμς καὶ ὡς ἔσχατα ὄρια ἔχει τὰς δύο ἐξόδους τῆς, τὰ παλαιὰ ὄσον καὶ μεγαλοπρεπῆ μοναστήρια Γκαίτβαϊγ καὶ Μέλκ, τὰ ὁποῖα λές καὶ βλέπουν ἀπὸ τὸ βάθος μυστικοπαθῶν αἰώνων τὴν εὐλογημένην κοιλάδα καὶ σκορποῦν ἐπάνω εἰς τὰ δάση τῆς τὴν γαλήνην τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀπαρνήσεως σὰν μυστικὴν μέσα εἰς τὴν βαρυθυμίαν τῆς γοητείας.

Ἡ κοιλάς αὕτη εἶνε πλουσία εἰς φυσικὰς καλλονάς, εἰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, γεμάτη ἀπὸ θρύλων καὶ ποιήσεων, καὶ συγχρόνως μουσεῖον τέχνης καὶ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος, μᾶς διηγεῖται τὴν ψυχὴν ἐνὸς μακρυνοῦ καὶ μεγάλου παρελθόντος. Κύματα λόφων, ποὺ διαδέχονται ὁ εἰς τὸν ἄλλον διὰ νὰ χαθοῦν τέλος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος καὶ ρίπτουν τὰς σκιάς των ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Φωτειναὶ κορυφαί, ποὺ προβάλλουν χαροπὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντον σιγὴν τοῦ δάσους καὶ σκοτεινοὶ μυχοὶ χαραδρῶν, ποὺ δίδουν τροφήν εἰς τὴν φαντασίαν καὶ γεννοῦν ἀκατάληπτα ῥίγη εἰς τὴν ψυχὴν. Φαιοὶ βράχοι, θλιβεροὶ καὶ μυστηριώδεις, ὑψώνουν τοὺς τεραστίους ὀδόντας των πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐμψυχωμένοι ἀπὸ τὴν πνοὴν τῶν ἐρειπίων, ὅμοιοι πρὸς ἀγρίους φρουροὺς τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος. Σκοτεινά, ἀπέραντα δάση ἀπλώνουν τὴν σιωπὴν τους ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, ποὺ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πλαισιώνουν τὸ μαγευτικὸν αὐτὸ σύνολον. Μέσα εἰς τὸ ἀβέβαιον φέγγος τοῦ δειλινοῦ, ὅταν νύκτα καὶ δάσος συγχέωνται εἰς ἓν, τὸ αἴσθημα τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ ἀπεράντου κυριεύει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ 'Ανεξερεύνητον μᾶς προσβλέπει μὲ τὰ ἀκίνητα μάτια του, ποὺ ἐκλύουν μέσα μας τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀφώνου σεβασμοῦ καὶ προκαλοῦν τὸν ἀνείπωτον ἐκεῖνον στεναγμόν, ὁ ὁποῖος παραμένει πάντοτε τὸ βαθύτερον μυστικὸν τῆς καρδίας μας. Μόνον ὁ ἄνεμος, ὅταν τὰ φύλλα τῶν δένδρων φρίττουν ὑπὸ τὰς ἰσχυρὰς πνοὰς του καὶ ὁ ψίθυρος τοῦ ῥίγους των συνεχώνεται εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν συναυλίαν, ποὺ κανένα ὄργανον δι' ὅσωνδήποτε αὐλῶν

δέν εἶνε ἰκανὸν νὰ τὴν φθάσῃ, μόνον ὁ ἄνεμος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ γίνῃ ἐρμηνευτὴς τῆς νοσταλγίας αὐτῆς. Μόνον ὅτι ἀντὶ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸ στήθος μας ἀπὸ τὸ ἀνεκκλάητον βάρος της, τὸ πολλαπλασιάζει μὲ τὴν μεγαλειώδη του ἔκφρασιν. Καὶ ἔτσι, ἐνῶ νομίζει κανεὶς ὅτι σβύνει εἰς τὰ ἀπώτατα κράσπεδα τοῦ δάσους, ἀναζῆ ἔντατικώτερα μὲ κάθε νέον φύσημα.

* * *

Εἰς τὴν ἐμπύχῳσιν αὐτὴν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως μᾶς βοηθεῖ ἡ μακρὰ σειρά τῶν δημιουργημάτων, ποῦ ἄλλοῦ ἀκέραια καὶ ἄλλοῦ ἐρειπωμένα μαρτυροῦν τὴν προσπάθειαν τῆς ψυχῆς μακρυνῶν γενεῶν: Ἡμιερειπωμένοι πύργοι, τετράγωνοι ἢ στρογγυλοὶ, τείχη, τὰ ὅποια περιπτύσσεται τὸ πράσινον, ὡς ἂν νὰ ἤθελεν ἡ φύσις νὰ κατακτήσῃ πάλιν ὅ,τι ἀνθρώπινα χέρια τῆς ἀφήρεσαν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέθεσεν ὁ χρόνος τὴν φαιάν του σφραγίδα. Ἐκκλησῆσαι ὠχυρωμένοι, ὑψώνουσαι τὰ κωδωνοστάσιά των πρὸς τὸν οὐρανόν, ποικίλαι εἰς ρυθμούς, ἀπὸ τὸν ρωμανικὸν ἕως τὸν γοθτικὸν καὶ τὸ μπαρόκκο. Μαρτύρια ὅλαι τῆς διαδοχῆς τῶν φυλῶν καὶ τῶν ἐποχῶν, τοῦ ἀγῶνος πρὸς σύλληψιν καὶ ἔκφρασιν τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς. Παρέρχονται καὶ οἱ ρυθμοὶ ὅπως αἱ κοσμοθεωρίαι. Καὶ ὅμως παραμένουν αἰῶνιοι ὅπως αὐταί, διότι τὸ νόημά των ἀντηχεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ὑφὴ εἶνε συγγενικὴ πρὸς τὴν πνευματικὴν ὑφὴν τῶν γενεῶν, ποῦ τοὺς ἐδημιούργησαν. Δι' αὐτοὺς μένουν ὡς ἔκφρασις τῆς νοσταλγίας, ποῦ ζητεῖ μορφήν διὰ νὰ ἀνακουφισθῇ, ὅπως μένει ἡ φιλοσοφία παρὰ τὸν διαδοχικὸν ἀφανισμόν τῶν φιλοσοφημάτων. Ἀλλὰ δέν μαρτυροῦν μόνον τὸν ἀγῶνα τῆς ψυχῆς τῶν ἐποχῶν πρὸς ἔκφρασιν. Εἶνε συγχρόνως ἀπήχησις τῆς πλουσίας ἱστορίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρησίμευσεν ὡς στάδιον ἡ κοιλάς τῆς Βάχαου. Ἀπ' αὐτὴν ἐπέρασαν οἱ Νιβελοῦγγοι διὰ νὰ παραστοῦν εἰς τοὺς γάμους τῆς Κρειμχίλδης καὶ ἔπειτα διὰ δευτέραν φορὰν διὰ νὰ τιμωρήσουν τοὺς παραβάτας τῶν ὄρκων των. Ἡ μετανάστευσις τῶν λαῶν ἀφήκεν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἴχνη της. Ἄβαροι καὶ Σλαῦοι, Τοῦρκοι, Σουηδοὶ ἔτερψαν τὰς αἰσθήσεις των εἰς τὰς καλλονὰς της. Οἱ σταυροφόροι κατηυλίσθησαν εἰς αὐτὴν καὶ ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις τῶν χωρικῶν τὴν ἐδήλωσεν. Εἶδε τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας ἰσχυρῶν φεουδαρχῶν, οἱ ὅποιοι διεξεδίκησαν ἐναντίον ἀλλήλων τὰ εὐλογημένα ἐδάφη της καὶ ἔζησεν

τάς ἐπιδρομάς ληστρικῶν ἵπποτῶν, οἱ ὅποιοι ἐκυριάρχησαν πολλάκις τῶν στενῶν διόδων, μοναδικῶν διὰ τὸ ἐμπόριον. Ἐκεῖ κατετροπώθησαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος ἀπὸ τὰς ἠνωμένας δυνάμεις τῶν Αὐστριακῶν καὶ τῶν Ρώσων. Καὶ παρὰ τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς ἔδοκίμασεν ἡ Βαχάου καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἔργων τῆς εἰρήνης, τὴν ἀκμὴν τῶν ὁποίων διηγοῦνται μέχρι σήμερον τὰ δημιουργήματα τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, συνδεδεμένα μὲ τὰ ὄνόματα μεγάλων καλλιτεχνῶν, καὶ αἱ πλούσιαι εἰς ποιὸν καὶ ποσὸν βιβλιοθηκαὶ τῶν μοναστηρίων τῆς, ποὺ ὑπῆρξαν ἐστὶν αἱ πολιτισμοῦ, ναοὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μελιχιότητος καὶ κέντρα ὑψηλῆς μορφώσεως.

Καὶ ὅσα ἀγνοεῖ ἡ ἱστορία σπεύδουν νὰ τὰ διηγηθοῦν οἱ θρύλοι, οἱ ὅποιοι περιβάλλουν τὴν πολύπλαγκτον κοιλάδα. Διὰ κάθε πύργον καὶ διὰ κάθε ἐκκλησίαν γνωρίζει ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ νὰ διηγηθῆ ἓνα θρύλον καὶ κάθε χαράδρα καὶ κάθε βράχος ἔχει τὴν μυστικὴν τοῦ ἱστορίαν. Ὑπερφυσικὸν καὶ φυσικὸν συνδέονται ἐδῶ εἰς μίαν ἀδιάσπαστον ἐνότητα, ὅπως καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν χωρικῶν τῆς Νορβηγίας, καὶ ὀπισθεν τῶν λόφων καὶ τῶν πύργων κρύπτονται ἀόρατα ὄντα, φαντάσματα, χθόνιαι δυνάμεις, ψυχαὶ τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, πνεύματα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων. Οἱ θρύλοι αὐτοὶ εἶνε τόσο ὠραῖοι καὶ τόσο πολλοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ὑπολοίπους γερμανικοὺς θρύλους καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς θρύλους τοῦ Δουνάβεως, ὥστε δικαιούται ἡ κοιλάς αὕτη νὰ ὀνομασθῆ κλασικὴ κοιτὶς τοῦ θρύλου καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Εἶνε διάχυτοι, θὰ ἔλεγε κανεὶς, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Βάχαου. Τὰ θέλγητρά τῆς μόνον ἐκεῖνος τὰ ἀπολαμβάνει ἐντελῶς, ὅστις ἐγνώρισε τοὺς θρύλους τῆς. Αὐτοὶ εἶνε τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον εἰσδύομεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Διότι ἀποτελοῦν ἐρμηνείαν τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν κατοίκων τῆς, καθαγιασμένην ἀπὸ τὰς γενεάς, ποὺ τὴν ἀγάπησαν. Τοὺς θρύλους αὐτοὺς τοὺς ξυπνοῦν οἱ ἦχοι τῶν κωδῶνων, ποὺ διαδέχονται ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ κωδωνοστασίου εἰς κωδωνοστάσιον καὶ γεμίζουν ἀπὸ τὸν ἀντίλαλό τους τὰς χαράδρας καὶ τὰς λοφοσειράς ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ Γκαίττβαϊγ μέχρι τοῦ ἐρημητηρίου τῶν Βενεδικτίνων τοῦ Μέλκ. Καὶ ὁ μωμιρισμὸς τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ, θαρρεῖς πῶς διηγεῖται καὶ

αὐτὸς τοὺς ἰδίους θρύλους, σὰν νὰ τοὺς ἀφυπνίζουν καὶ μέσα εἰς τὴν ἰδικὴν του ψυχὴν οἱ ἱεροὶ ἀντίλαλοι τῶν σημάτων. Ἄλλὰ γοητευτικώτερα ξεύρει νὰ μουρμουρίζῃ τοὺς θρύλους αὐτοὺς τὸ δάσος τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἕως τὴν ἀπαραμίλητον αὐτὴν κοιλάδα, μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἐρημίαν του. Τὸ αἶσθημα τοῦ ἀπεράντου καὶ τῆς ψυχικῆς μοναξιᾶς, ποὺ γεννᾷ τὸ δάσος αὐτό, τὸ ἐξέφρασε συμβολικὰ καὶ μὲ γνήσιον ποιητικὸν τρόπον ὁ Ἄϊχενντορφ. Ἐνας πλανόδιος μυλωνᾶς περιπλανᾶται ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα εἰς τὸ δάσος αὐτό. Μόλις κατὰ τὸ δειλινὸν βρῖσκει τὸν δρόμον πρὸς ἓνα λειβάδι, ὅπου ὁμῶς δὲν βλέπει παρὰ ἓνα βοσκόν, ποὺ παίζει τὸν αὐλὸν του. Τὸν ἐρωτᾷ ποῦ κεῖται τὸ πλησιέστερον χωριό. Καὶ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀφοῦ τοῦ δείξει τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ λιβαδιοῦ, ὅπου ἀρχίζει πάλιν τὸ δάσος, συνεχίζει τὴν μονότονον μελωδίαν του ἐπάνω εἰς τὸν αὐλόν. Ἡ ἐρημία αὐτὴ δίδει εἰς τὸ χαμόγελο τῆς φύσεως αὐτῆς ἓνα τόνον βαρυθυμίας. Εἶνε ἡ βαρυθυμία τῆς αὐστριακῆς ψυχῆς, ποὺ γνωρίζει νὰ συνδυάζῃ εὐθυμίαν καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Διαπλέομεν τὴν κοιλάδα αὐτὴν τῶν τριάντα πέντε χιλιομέτρων. Ὅλα μᾶς ἐνθυμίζουσι τὸ παρελθόν. Πύργοι, ἐκκλησίαι, μοναστήρια, παντοειδῆ ἐρείπια ὁμοιάζουσι μὲ φωνάς, ποὺ μᾶς προσκαλοῦν ὀπίσω εἰς μακρυνοὺς χρόνους. Τὸ ὄνειρον μεταβάλλεται εἰς πραγματικότητα καὶ ἡ πραγματικότης γίνεται ὄνειρον. Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἰσέρχομαι εἰς κάποιον κόσμον παραμυθιοῦ, ὅπου ὁ χρόνος εἶνε ἄγνωστος καὶ ὅπου ξεκουράζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν αἰώνιον ριπτασμόν της μέσα εἰς τὴν τρικυμίαν τῶν νοσταλγικῶν της παθῶν. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τοῦ παραμυθιοῦ ἱστορία καὶ θρύλος μεταβαίνουν τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο. Μήπως ἄλλως τε στὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶνε ταυτόσημα : Μήπως τὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἀκόμη

περισσότερον αἱ ἱστορικαὶ προσωπικότητες δὲν μεταβάλλονται εἰς σύμβολα, ποὺ ἐκφράζουν ἀξίας καὶ ὑποδηλοῦν πόθους πρὸς ἰδανικά, τὰ ὁποῖα μᾶς καθοδηγοῦν ; Διότι ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνει αὐθορμήτως εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ θρύλου κάθε τι, ποὺ τὸ ἐπιθυμεῖ ἄχρονον, ὡς ἐάν ἤθελε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἀδηφάγον στόμα τοῦ χρόνου πᾶν ὅ,τι εἶνε γνησίως ἀνθρώπινον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπέρρευσε ἀπὸ τὸν τραγικὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἑαυτὸν του.

Αἱ ἑλικεὶς τοῦ ποταμοῦ, ποὺ διαδέχονται χωρὶς τέλος ἢ μία τὴν ἄλλην, μᾶς ὀδηγοῦν μέσα ἀπὸ καταφύτους λόφους, τοὺς ὁποίους ἐπιστέφουν συνήθως ἐρειπωμένοι πύργοι. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διακόπτεται ἡ ἀπέραντος αὐτῆ σειρά ἀπὸ μικρὰς πεδιάδας, σκεπασμένας ἀπὸ ἀμπέλους, αἱ ὁποῖαι προμηθεύουν εἰς τὴν Βιέννην τὰ περίφημα κρασιά, ποὺ προσφέρονται εἰς τὰ διάφορα ἐπίγεια καὶ ὑπόγεια κέντρα της. Ὀλίγον ὑψηλότερα, εἰς τὸ βάθος, κλιμακωτοὶ ἀγροὶ ὑπενθυμίζουν τὰς Κυκλάδας καὶ τὴν φύσιν των. Καὶ ὅπως στὰ ἀγαπημένα νησάκια μας ἔτσι καὶ ἐδῶ τὰ μακρυνὰ φῶτα ρίπτουν τὴν ἀνταύγειάν τους εἰς τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ οἱ στενοὶ καὶ μαιανδρειδεῖς δρομίσκοι τοῦ Μέλκ ξυπνοῦν τὴν προσδοκίαν τῆς θαλάσσης τῶν νήσων μας.

* * *

Τὸ Μέλκ εἶνε ἡ πρώτη πολίχνη, ποὺ συναντᾷ κανεὶς ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Βάχαου. Ἡ μεγαλοπρεπὴς μονή, ποὺ ὑψώνεται ὑπερήφανα ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπλώνονται τὰ ἀπέριττα σπιτάκια τῶν ὀλιγαριθμῶν κατοίκων της, ἀποτελεῖ τὸ ἕνα ὄριον τῆς κοιλάδος αὐτῆς. Κτισθεῖσα κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Μπάμπενμπέργερ ὑφίσταται ἕως σήμερον ὡς λαμπρὸν μνημεῖον τῆς τεχνοτροπίας τοῦ μπαρόκκου. Περὶφημος εἶνε ἡ βιβλιοθήκη της, ὅχι μόνον διὰ τὸν πλοῦτον της καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἱστορικῶν πηγῶν, ποὺ περικλείει, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο καὶ διὰ τὴν μοναδικὴν ἀρμονίαν, ποὺ ἐμφανίζουν τὰ χρώματα τῶν δερματίνων ἐπενδυμάτων τῶν ὀγδόντα χιλιάδων τόμων της. Εἰς τὴν κεντρικὴν αἴθουσαν ἡ «Ἀποθέωσις τῶν ἐπιστημῶν», ὑπέρλαμπρος ζωγραφικὴ σύνθεσις, διὰ τῆς ὁποίας συμβολίζεται ἡ ὑπερνίκησις τοῦ φυσικοῦ ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ. Ἡ ἐκκλησία τῆς μονῆς ἀσκεῖ τὴν ἴδιαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα καὶ κατὰ τὴν ἑ-

πίσκεψιν τοῦ ἁγίου Στεφάνου. Καί ἐδῶ δοκιμάζει κανεῖς τήν ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς εἰς ἰδανικόν κόσμον, εἰς τήν ὄνειρευτήν σφαῖραν τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἡ γλῶσσα μόνον, μέ τήν ὁποῖαν μεταδίδουν τήν ἔξαρσιν αὐτήν, εἶνε διάφορος. Ὁλόκληρος ἡ μονή εἶνε θησαυρός πολιτισμοῦ, τόν ὁποῖον συνεσώρευσε εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑννέα αἰώνων τῆς εὐεργετικῆς τῆς δράσεως. Διότι καί κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καί κατὰ τὸ παρὸν ἔχει νὰ ἐμφανίσῃ ἐκπολιτιστικὴν ἐργασίαν τὸ μοναστήρι αὐτό, ἐργασίαν μεστήν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καί τῆς κατανουήσεως, ποὺ χαρίζει ἡ ὑψηλὴ μόρφωσις ὅταν διαπνέεται ἀπὸ τὰς ἀξίας μιᾶς βαθείας θρησκευτικότητος. Ὅταν ἐπισκοπῇ τις τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων αὐτῶν αἰσθάνεται θαυμασμὸν καί εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καί τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσεως διὰ τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον διεξήγαγον διὰ τῶν μονῶν. Τὸ ἔργον αὐτὸ παρουσιάζει τριπλὴν ὄψιν. Διέσωσαν τὰς ἀξίας καί τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ εἰς πείσμα τῶν ἱστορικῶν καταγίδων. Παρήγαγον καί διέδωκαν νέα πολιτιστικὰ ἀγαθὰ. Καί τέλος καθηγίασαν καί ἐκύρωσαν καί ταῦτα καί ἐκεῖνα διὰ τῆς αἴγλης τοῦ αἰωνίου, μέ τήν ὁποῖον τὰ περιέβαλαν.

* * *

Ἀντικρύζομεν τὸ Ἀγγστάϊν, παραπλέοντες τὸ Σαίνμπιχλ, τὸν πύργον καί τὴν μονήν, τὰ ὁποῖα ἐξ ἴσου ὑπερήφανα ὑπεράνω ταπεινῶν χωριῶν, ὁμοιάζουν πρὸς ἀδρά ἴχνη τῆς φεουδαρχίας καί φέρουν εἰς τὸν νοῦν τοὺς ἀγῶνας, ποὺ ἠγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ κοσμικοὶ καί οἱ πνευματικοὶ κύριοι. Τὸ φρούριον Ἀγγστάϊν ὑψώνεται ἄγριον μέσα εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου, ποὺ δεσπόζει τοῦ στενοῦ πόρου τοῦ ποταμοῦ. Ὑψηλοὶ, ἀπότομοι βράχοι τὸ χωρίζουν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν χαράδραν, ἡ ὁποῖα καταπράσινη ἐκτείνεται γύρω καί φθάνει ἕως τὸν ποταμὸν. Καί καθὼς παραπλέοντες μᾶς δείχνει διαδοχικῶς τὰς τρεῖς ἐμπροσθίας πλευρὰς τῶν φαιῶν τειχῶν τοῦ, ποὺ κάθε μιὰ γεννᾷ νέον αἴσθημα δέους εἰς τὴν ψυχὴν. Ὅχι τόσον διὰ τὰ χαινόντα ἐρείπια ὅσον διὰ τὸν θρύλλον, ποὺ οἱ αἰῶνες ἔπλεξαν γύρω ἀπὸ τὸ ὀρμητήριον αὐτὸ ληστρικῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ματαίως θὰ ἀνεζήτουν ὁμοίους κατὰ τὴν σκληρότητα ἀνὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἱπποτικῶν χρόνων. Ἦδη κατὰ τὸν ἑνδέκατον αἰῶνα εἶχον κτίσει ἐδῶ τὴν

φωλεάν των οί «Σκύλοι του Κούενριγκ», Ιππόται υποτελείς εἰς τοὺς Μπάμπενμπέργερ. Ἀργότερα ἴδρυσεν ἐπὶ τοῦ λόφου αὐτοῦ τὸν πύργον του ὁ Γεώργιος Σέκ φὸμ Βάλντε, γνωστὸς καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὸν θρύλον διὰ τὰς αἰμοβόρους πράξεις του. Κλείσας δι' ἀλύσεων τὸν Δούναβιν ἐλήστευε τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα μετέφερον τοὺς θησαυροὺς των εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Τὰ πληρώματά των τὰ ἐκλείεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ φρουρίου αὐλὴν, ἐκτεθημένα εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν πείναν. Οἱ περισσότεροι κατεκρημνίζοντο ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτοῦ εἰς τὴν χαράδραν, προτιμώντες τὸν ταχὺν θάνατον, ὅστις ἐλύτρωνεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ βραδὺ μαρτύριον. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν συνεκόμισαν ἐκεῖθεν μέγα πλῆθος ἀνθρωπίνων σκελετῶν. Καὶ οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων γνωρίζουν νὰ διηγοῦνται περὶ μιᾶς ὥρας ὅσον καὶ μελαγχολικῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία ἐμφανιζομένη κατὰ τὰς νύκτας ἐπὶ τῶν ἐρείπῳν θρηνεῖ τὸν ἀγαπημένον της, πού εὔρε τὸν θάνατον εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην τῶν Κουενρίγκων. Δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐγέμισε μὲ φαντάσματα τὴν αἰμοχαρῆ χαράδραν καὶ ὅτι εἰς τοὺς τριγμοὺς τῶν δένδρων, πού τὰ κτυπᾷ ἡ καταιγίς, ἀκούει τοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμάτων τῆς αἰμοβορίας τῶν ἱπποτῶν τοῦ Ἀγυστάϊν.

* * *

Ἐπί τῆς ἀπέναντι ὄχθης συναντῶμεν τὴν ἱστορικὴν πολίχνην Ντύρνσταϊν. Περιβάλλεται ἀπὸ φυσικὰ φρούρια βράχων καὶ ἀπὸ ἐρείπια πύργων καὶ ἰσχυρῶν τειχῶν. Σκοτεινοί, θολωτοί, ἀνηφορικοὶ δρόμοι ὀδηγοῦν ἀπὸ τὴν παραλίαν εἰς τὸν ἀπρόσιτον συνοικισμόν, ὅπου αἱ ἐκκλησίαι περιβάλλονται ἀπὸ ὄχυροὺς περιβόλους καὶ ὅπου αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν οἰνοπωλείων διασώζουσι τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἱστορίας καὶ διαδίδουσι τὸν θρύλον. Ἐπὶ ἑνὸς βράχου, ὅστις δεσπόζει τῆς πολίχνης, ἐκτείνονται τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τοῦ Κουενρίγκου Ἄδμαρ, εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἐπὶ μακρὰ ἔτη φυλακισμένον Ριχάρδον τὸν Λεοντόκαρδον, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἕως ὅτου ἀνεκάλυψεν αὐτὸν ὁ πιστὸς του θεράπων Μπλοντέλ. Ὁ καλλιτέχνης, ὅστις ἐπισκέπτεται τὴν Βάχαου, βιάζεται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Ντύρσταϊν, ἐπειδὴ εὕρισκει ἀντιπροσώπους ὄλων τῶν ἐποχῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας του καὶ εἰς τὰ ἐρείπιά του. Μία ὑπερμεγέθης κλαίουσα ἰτέα ἀπλώνει

σήμερον τοὺς θλιμμένους κλάδους της εἰς τὴν ἔρημικὴν αὐλὴν τῆς καθεδρικῆς ἐκκλησίας, ἢ ὁποῖα εἶναι ἔν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τεχνοτροπίας τοῦ μπαρόκκου.

Ἄπέναντι, εἰς τὸ βάθος λάμπει ἐπάνω εἰς μίαν ὑψηλὴν κορυφὴν τὸ μοναστήριον Γκαίττβαϊγ, τὸ ἕτερον ὄριον τῆς κοιλάδος. Ὑλομανεῖς κλιτύες ὀδηγοῦν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Λευκὰ νέφη ἐπιστέφουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὰ ἄκρα τῶν κωδωνοστασίων του. Πόση ἡρεμία εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα! Ἄπὸ τὴν μακαριότητα τῆς ἡσυχίας αὐτῆς καθοροῦν τὰ ἀνθρώπινα οἱ Βενεδικτῖνοι, φύλακες τοῦ μυστηρίου τοῦ Γράαλ, ἀλλὰ καὶ φορεῖς πολιτισμοῦ καὶ ψυχικῆς ἡμερώσεως πρὸς ὄλας τὰς κατευθύνσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἐκτείνονται αἱ κλιτύες τοῦ τριγωνικοῦ βουνοῦ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου φεγγοβολοῦν οἱ λευκοὶ τοῖχοι. ποῦ μαζὺ μὲ τὸν θρῦλον περιβάλλουν τὴν μονήν.